

Legalitzar l'haixix

Vernís polític a banda, el debat sobre la legalització de l'haixix és un autèntic pas endavant perquè els índexs de criminalitat baixen d'una manera directament proporcional a la davallada del monopoli de la violència i de la repressió. Una idea que és tan ecològica com quirúrgica. Són, al cap i a la fi, els matisos que posen color a la democràcia.

Carlos López Riaño era fins fa quatre dies un home gairebé anònim. Ara sabem que, a més de ser el delegat del Govern per al Pla Nacional sobre Drogues, és també un home valent. I ho és perquè ha demanat, ni més ni menys, un debat sobre la legalització de l'haixix; un debat que ha reclamat global, és a dir, públic i parlamentari, dos àmbits paral·lels però poc sovint convergents. Ens trobem, doncs, una vegada més, davant la fascinació que desprèn sempre un cara cara entre la llei i la realitat. I una vegada més es demostrarà, ben segur, que tampoc la paperassa legal i la societat no són elements contemporanis. Però afrontar un debat sobre la legalització d'una droga tova, situant-la al costat del tabac i de l'alcohol —aquesta última considerada dura—, obligarà els polítics electes al sa exercici de traure el cap de l'hemicicle i observar què passa en el món exterior quant a la droga.

I encara més, aquesta agosarada proposta del senyor López Riaño no deixa de portar implícita una certa dosi d'autocrítica. O, millor encara, posa, sobretot, la classe política davant d'un dels reptes més interessants que pot afrontar una societat que es vulga moderna i madura: trobar una fórmula apropiada per a combatre una part important del narcotràfic. Ara bé, eixir del terreny —pantanós— de la pura repressió i entrar de ple en el camp de la llibertat és un exercici de coceleria digne d'un mestre. La legalització de l'haixix ja preocupa, a hores d'ara, altres societats europees més avançades democràticament, com són la sueca o la danesa. I els holandesos, per la seua banda, poden parlar llarg dels esgrons de delinqüència que s'estalvien amb els *coffee shop*. Aquests establiments de venda controlada d'haixix suposen també un estalvi afegit en la lluita —policíaca— contra la droga. Una lluita que es pot qualificar, amb els números a la mà, d'inútil. Tot plegat, justifica la moderació amb què el delegat del govern ha destapat el tabú.

Amb aquesta proposició honesta, el PSOE ha espolsat, no ho hem d'oblidar, un dels tòtems de la *progressia*. I aquí tenim la llavor de la idea. No és casual que el règim alentit en què ha entrat la “mossegada a la gola socialista”, l'estratègia practicada pel líder del PP, José María Aznar, haja estat contestat amb propostes d'aquest tipus. Com no és casual tampoc el fet que aquestes vagen acompanyades d'altres projectes, com per exemple, l'abolició de la figura dels governa-

dors civils per a convertir-los en subdelegats del Govern. Són globus sonda que no fan altra cosa que activar la susdita *progressia*, descontenta amb els socialistes. Però també pretenen que quan la dreta interroge l'espill europeu sobre quina és la dreta més “guapa”, aquest conteste sempre que “les altres”. Ara que el PP s'havia convertit a l'ecologisme i que festeja també alguna de les lluites que tenen el seu bressol en els moviments socials d'esquerres, les reivindicacions històriques ressusciten per a evidenciar els punts morts d'un PP massa obsedit per circular en cinquena marxa.

Vernís polític a banda, el debat sobre la legalització de l'haixix és un autèntic pas endavant perquè els índexs de criminalitat baixen d'una manera directament proporcional a la davallada del monopoli de la violència i de la repressió. Una idea que és tan ecològica com quirúrgica. Són, al cap i a la fi, els matisos que posen color a la democràcia.

Normalitat institucional

Aviat no serà notícia. De nou, aquesta setmana és prolífica pel que fa als contactes institucionals entre les administracions autonòmiques dels Països Catalans. No és la primera vegada que es reuneixen Pujol i Lerma, ni Pujol i Canellas, o, com d'altres vegades, Lerma i Canellas. D'aquestes minicimeres institucionals, on els presidents autonòmics es fan acompanyar per un grup de consellers, en comencen a sortir iniciatives o actuacions que beneficien totes les parts —perquè altrament no es farien— i, sobretot, normalitzen els contactes. Aquesta vegada Canellas porta en la seua agenda una petició d'envergadura: que Pujol done suport a la petició d'estatut fiscal per a les Illes que els Govern Balear pensa traslladar al Govern i a les Corts de Madrid. És l'exemple paradigmàtic de la utilitat i la necessitat d'aquesta cooperació: CiU té la força necessària a Madrid que li fa falta a Canellas per acabar d'assolir el que necessita. Amb Pujol, Canellas és més fort. Fa poques setmanes també fructificava un altre exemple d'aquesta normalització institucional: l'homologació dels títols de català. Són moltes les matèries on la cooperació sectorial pot avançar, des del turisme fins a la indústria, passant per les infraestructures i sense oblidar la cultura, un dels nexes d'unió més importants. La feina tot just ha començat.